

Kniha Daniel — číslo osmdesát jedna

Odhalení historického revizionismu v laodicejském adventismu: zkoumání sporu o „denní oběť“

Jeff Pippenger

2024-02-14

Usuzování od příčiny k následku je bezcenné, jestliže následek vymezíte nesprávně, jak to učinili laodicejští adventističtí historikové, kteří mentorují o okolnostech a osobnostech spojených s Generální konferencí v Minneapolis v roce 1888. Inspirovaný komentář označuje tuto událost za opakování vzpoury Kóracha, Dátana a Abírama, která byla podnícena soudem, jenž jim uložil bloudit po poušti čtyřicet let, dokud nezemřou. Tentýž soud byl vynesena nad laodicejským adventismem.

Vzbouření zahrnovalo tajné porady, při nichž se vzbouřenci nacházeli v tak krajní laodicejské slepotě, že jim to bránilo pochopit, že si Bůh je vědom jejich plánování za zavřenými dveřmi i jejich vzpoury. Jako Kórach, Dátan a Abíram se ukrývali ve svých stanech, osnovali své plány a šířili svou vzpuru proti Mojžíšovi, tak i starší mužové roku 1888 se skrývali za zavřenými dveřmi svých domů, aby osnovali spiknutí proti sestře Whiteové, jejímu synu a vyvoleným poslům. Od té chvíle měli být sestra Whiteová, Jones a Waggoner terčem útoků.

Čtyři generace adventismu postupně rostly ve své vzpouře, jak je znázorněno v osmé kapitole Ezechiele. Komnaty obrazotvornosti ve fyzickém chrámu i v lidském chrámu se pevně zakořenily ve zvrácených představách a na starších mužích, kteří byli ustanoveni k ochraně lidu, spočinul spiritualismus. V období předcházejícím roku 1888 tito starší muži nejprve zpochybňovali autoritu Bible a poté i Ducha proroctví a roku 1884 otevřená vidění ustala. Kelloggův panteistický spiritualismus si začal razit cestu v dějinách předcházejících roku 1888 a rok 1888 označuje příchod druhé generace. Adventističtí historikové možná nezaznamenali skutečné historické svědectví o vzpouře projevené na tomto shromáždění, avšak podle inspirace nebeští Strážci „slyšeli každé slovo a zaznamenali“ tato „slova do nebeských knih“.

Vzpoura, kterou představovaly Ezechielovy „tajné komory obrazů“, znamenala útok na pravé základy. Znamenala útok na prorokyni a na vyvolené posly a označovala příchod spiritualismu. V oné generaci měl Satan vykonat další velký útok proti samému základu základů Williama Millera.

Miller založil rámec všech svých prorockých výkladů na porozumění, že dvě pustošící mocnosti v Danielovi 8,13 představovaly pohanství, po němž následovalo papežství. Roku 1901 Lewis Conradi, jeden z vůdců laodicejského adventismu v Německu, znovu uvedl padlý protestantský názor, že „ustavičná oběť“ v knize Daniel představuje Kristovu službu ve svatyni.

V období dějin následujícím po minneapolském shromáždění roku 1888 se spiritualismus vedoucího zdravotnického díla stupňoval, odcizení mezi vedoucími pokračovalo, zatímco následky odmítnutí poselství Jonese a Waggonera si dále vybíraly svou daň. Na počátku nového století se W. W. Prescott, laodicejský adventistický vůdce, který získal teologické pověření na školách

odpadlého protestantismu, chopil satanského pláště, aby prosazoval Conradiho náhled na „ustavičnou oběť“, a jak tomu bývá vždy, „vítězové píší dějiny“.

Svatí andělé zaznamenali pravdivé dějiny, avšak laodicejský adventismus vytvořil historické stanovisko sporu ohledně odmítnutí milleritského chápání „ustavičné“, které ponechává každého z „neučených“ v laodicejském adventismu v domněnání, že výklad „ustavičné“, jejíž sestra Whiteová označila za pocházející od „andělů, kteří byli vypuzeni z nebe“, je ve skutečnosti pravým učením. V prvních letech dvacátého století se W. W. Prescott ujal vedení při vydávání publikace nazvané *The Protestant*. Celý základní předpoklad této publikace spočíval v tom, aby učila, že Millerovo chápání „ustavičné“ bylo nesprávné a že odpadlé protestantství, kde získal své teologické pověření, mělo pravdu, když Kristu přiřazovalo satanský symbol. V těchto dějinách A. G. Daniells (prezident Generální konference) spojil síly s Prescottem v satanském útoku proti pravdě, navzdory skutečnosti, že sestra Whiteová přímo potvrdila Millerův pohled na „ustavičnou“ jako správný.

„Pán mi ukázal, že tabule z roku 1843 byla vedena jeho rukou a že žádná její část nemá být měněna; že čísla byla taková, jak je chtěl. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslech a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl vidět, dokud jeho ruka nebyla odňata.

„Potom jsem ve vztahu ke ‚Každodenní‘ viděla, že slovo ‚oběť‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nenáleží; a že Pán dal správné porozumění tomu těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, téměř všichni byli sjednoceni ve správném chápání ‚Každodenní‘; avšak od roku 1844 byly ve zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ *Review and Herald*, 1. listopadu 1850.

V době Prescottova a Daniellova útoku proti pravdě o „ustavičné“ zastávali Prescott a Daniells v této věci menšinový názor a rada sestry Whiteové těmto dvěma mužům během sporu byla, aby mlčeli, ačkoli to vyjádřila diplomatictějšími slovy, jako například „v tichosti je vaše moudrost“. Když je kárala pro jejich mylný názor, zároveň zdůraznila, že z otázky „ustavičné“ se nemá stát zkušební otázka. Historičtí revizionisté, přičemž revizionismus je historická metoda, jejíž počátek je připisován jezuitskému řádu katolické církve, použili její výroky o tom, že se z „ustavičné“ nemá stát zkušební otázka, aby zabránili poctivému posouzení této nauky. Její výroky překrucují, neboť pokaždé opomíjejí uvést, že když radila, aby se otázka „ustavičné“ nerozjiťovala, vždy své výroky upřesňovala dodatky jako „v této době“ nebo „za nynějších okolností“.

Jako prorokyně se snažila zadržet narůstající spor, který byl na pokraji vyvolání velkého rozdělení v církvi jako celku, a to ze strany menšiny osob, jež se domnívaly, že protože jsou vedoucími, mají pravomoc prosazovat cokoli, co samy určí za pravdu. A Pán prostřednictvím jejího vlivu držel satanovo dílo na uzdě, dokud nezemřela. Poté byl roku 1931 podniknut nový pokus zavrhnout pravdu o „každodenní“, a ten byl nakonec uskutečněn. Dnes je právě porozumění významu „každodenní“ menšinovým chápáním v laodicejském adventismu a za nynějších okolností je „každodenní“ nyní zcela jistě zkušební otázkou.

Když převládající mínění zastávalo právě porozumění, nebylo to zkouškou; avšak když je jakákoli pravda označena za blud, tehdy se to stává zkouškou. Když byla v osmdesátých letech, či přibližně tehdy, vydána kompilace rukopisů nazvaná *Manuscript Releases*, byl v ní rozpoznán článek, který

je ve svém odporu vůči Prescottovu a Daniellsovu pojetí „ustavičné“ právě tak přímočarý, jako je její podpora Millerova pojetí.

„V této fázi naší zkušenosti nesmíme dopustit, aby byla naše mysl odvedena od zvláštního světla, které nám bylo dáno k uvážení při důležitém shromáždění naší konference. A byl tam bratr Daniells, jehož myslí nepřítel působil; a vaši myslí i myslí staršího Prescottta působili andělé, kteří byli vyvrženi z nebe. Satanovým dílem bylo odvrátit vaši mysl, aby byly vnášeny čárky a tečky, k jejichž vnášení vás Pán neinspiroval. Nebyly podstatné. Avšak pro věc pravdy to mělo veliký význam. A představy vaší myslí, pokud byste mohl být odveden k čárkám a tečkám, jsou dílem Satanova úmyslu. Domníváte se, že opravovat drobnosti v napsaných knihách by znamenalo vykonat veliké dílo. Avšak je mi uloženo: Mlčení je výmluvné.“

„Mám říci: Přestaňte hledat chyby. Kdyby tento záměr ďábla mohl být jen uskutečněn, pak by se vám [zdálo], že vaše dílo bude pokládáno za co nejpodivuhodnější ve svém pojetí. Nepřítelovým plánem bylo prosadit všechny domněle závadné rysy tam, kde se na nich neshodovaly všechny druhy myslí.

„A co potom? Uskutečnilo by se právě to dílo, které se líbí ďáblu. Vnější by byla podána taková představa, nikoli o naší víře, jaká by jim právě vyhovovala, která by rozvíjela povahové rysy, jež by způsobily veliký zmatek a zabraly zlaté okamžiky, které by měly být horlivě využity k tomu, aby bylo lidu předloženo veliké poselství. Výklady o kterémkoli tématu, na němž jsme pracovali, by nemohly být všechny ve vzájemném souladu a výsledkem by bylo zmatení myslí věřících i nevěřících. To je právě ta věc, kterou satan zamýšlel, aby nastala — cokoli, co by mohlo být zveličeno jako nesoulad.“

„Přečtěte si Ezechiele, 28. kapitolu. Zde se nyní otevírá velké dílo, v němž mohou působit podivní duchové. Avšak Pán má vykonat dílo k záchraně hynoucích duší; a místa, která by satan v přestrojení mohl zaujmout a vnést tak zmatek do našich řad, ta zaplní s naprostou dokonalostí, a všechny ty malé rozdíly se zvětší a stanou se nápadnými.“

„A od samého počátku mi bylo ukázáno, že Pán nesvěřil ani staršímu Daniellsovi, ani Prescottovi břemeno tohoto díla. Mají být vneseny satanovy úklady, má být toto „Denní“ tak velkou věcí, aby bylo předkládáno k matení myslí a k zadržování postupu díla v této důležité době? Nemá tomu tak být, ať je to cokoli. Tento námět nemá být uváděn, neboť duch, který by tím byl vnesen, by byl odrazující, a Lucifer sleduje každý pohyb. Satanské nástroje by zahájily své dílo a do našich řad by byl vnesen zmatek. Nejste povoláni vyhledávat rozdílnost názorů, která není zkušební otázkou; avšak vaše mlčení je výmluvné. Mám tuto záležitost zcela jasně před sebou. Kdyby ďábel mohl do těchto otázek zaplést kohokoli z našeho vlastního lidu, jak si předsevzal učinit, satanova věc by zvítězila. Nyní je třeba bez prodlení chopit se díla a nevyjadřovat žádný [rozdíl] v názoru.“

„Satan by podněcoval ty muže, kteří od nás vyšli, aby se spojili se zlými anděly a zdržovali naše dílo nepodstatnými otázkami; a jaké jásání [by zavládlo] v táboře nepřítel. Semkněte se, semkněte se. Ať je každý rozdíl pohřben. Naším dílem nyní je věnovat veškerou svou tělesnou sílu i sílu mozku a nervů tomu, abychom tyto rozdíly odstranili z cesty a aby všichni byli v souladu. Kdyby Satanovi bylo s jeho velikou neposvěcenou moudrostí dovoleno získat byť jen

nejmenší oporu, [radoval by se].“

„Když jsem nyní viděla, jak pracujete, moje mysl obsáhla celou situaci i důsledky, které by nastaly, kdybyste pokračovali a dali stranám, jež nás opustily, sebemenší příležitost vnést zmatek do našich řad. Právě váš nedostatek moudrosti by byl tím, co by si satan přál. Vaše hlasité prohlášení nebylo pod vnuknutím Ducha svatého. Bylo mi uloženo říci vám, že vaše hledání chyb ve spisech mužů, kteří byli vedeni Bohem, není vnuknuto Bohem. A jestliže je to ta moudrost, kterou by starší Daniells chtěl dát lidu, pak mu v žádném případě nesvěřujte úřední postavení, neboť nedovede usuzovat od příčiny k následku. Vaše mlčení v této věci je vaší moudrostí. Nuže, cokoli se podobá hledání chyb v publikacích mužů, kteří již nežijí, není dílem, které Bůh komukoli z vás svěřil. Neboť kdyby tito muži — starší Daniells a Prescott — byli při práci ve městech následovali dané pokyny, bylo by mnoho, velmi mnoho lidí přesvědčeno o pravdě a obráceno; schopní muži, kteří [nyní] zastávají postavení, v nichž jich již nikdy nebude dosaženo.“

„Celý svět má být považován za jednu velikou rodinu. A když máte takový pramen poznání, z něhož můžete čerpat, proč jste po léta ponechávali svět, aby hynul, navzdory svědectvím daným naším Pánem Ježíšem Kristem? Právě náboženství nás učí pohlížet na každého muže i ženu jako na bytost, jíž můžeme prokázat dobro.“

„Toto bylo v tisku již po mnoho let: ‚Vyrovnaná mysl,‘ svědectví staršímu Andrewsovi. Mysl může být pěstována tak, aby se stala silou k poznání, kdy mluvit a jaká břemena vzít na sebe a nést, neboť Kristus je vaším učitelem. A velice jsem se o vás obávala [když jsem vás viděla], jak vyvyšujete svou moudrost a volíte postup, který přináší rozdílnost názorů. Pán volá po moudrých mužích, kteří dovedou mlčet, když je pro ně moudré tak učinit. Chcete-li být celistvým mužem, potřebujete posvěcení skrze Ježíše Krista. Nyní právě začalo dílo a ať je moudrost zjevná v každém kazateli, v každém předsedovi sdružení. Zde však bylo dílo, jehož jste se měl chopit již před lety, kdy jste byl potřebný, abyste pozvedl svůj hlas právě pro toto dílo. Kristus dal všemu svému lidu zvláštní pokyny, co mají činit a co činit nemají. A zbývá nám jen krátký čas, abychom uskutečnili spravedlnost Páně. Můžete porozumět cestě Páně. Viděla jsem váš záměr řídit věci podle vlastního návrhu poté, co jste byl ustanoven předsedou. Myslel jste si, že vykonáte podivuhodné věci, což by bylo dílo, které Bůh nevložil do vašich rukou, abyste je konal. Nyní vaše dílo není utlačovat, nýbrž uvolnit každou možnou nutnost, přijal-li vás Pán ke službě. Vy jste však již velmi záhy podal důkaz, že se u vás neprojevila moudrost ani posvěcený úsudek. Vynášel jste na světlo věci, které by nebyly přijaty, pokud by Pán nedal světlo.“

„Bylo mi dáno poučení, že takové ukvapené kroky, jako bylo zvolení vás předsedou konference ještě na další rok, neměly být učiněny. Pán však zakazuje jakékoli další takové ukvapené jednání, dokud nebude tato záležitost v modlitbě předložena Pánu; a protože vám bylo sděleno poselství, že dílo Páně spočívající na předsedovi je nanejvýš vážnou odpovědností, neměl jste žádné mravní právo tak, jak jste to učinil, prudce vystoupit v otázce „Denní“ a domnívat se, že váš vliv tuto otázku rozhodne. Byl tu starší Haskell, který nesl těžká břemena odpovědnosti, a je tu starší Irwin a několik mužů, které bych mohla zmínit, kteří nesou těžká břemena odpovědnosti.“

„Kde byla vaše úcta k mužům pokročilého věku? Jakou autoritu jste mohli vykonávat, aniž byste přizvali všechny odpovědné muže, aby tuto věc zvážili? Nyní však tuto záležitost prozkoumejme. Musíme nyní znovu uvážit, zda je to Pánův soud, tváří v tvář dílu, které bylo zanedbáno, že projevujete svou horlivost nést toto dílo ještě další rok. Jestliže byste měli nést toto dílo ještě další rok s pomocí těch, kteří se s vámi spojí, musí u vás i u staršího Prescotta nastat změna. A pokorťe svá vlastní srdce před Bohem. Pán u vás bude muset vidět projev odlišné zkušenosti, neboť jestliže kdy muži potřebovali být znovu obrázení v této přítomné době, jsou to starší Daniells a starší Prescott.“

„Má být vybráno sedm mužů, kteří jsou muži moudrosti a kteří působením Boží milosti podávají důkaz obrázení. Neboť jestliže jsou někteří muži tak zaslepeni, že nedovedou uvažovat od příčiny k následku, takže by přehlíželi muže, kteří nesli odpovědnost za dílo, i tyto předsedy konferencí, [že] muži, [kteří] nesou dílo po více než dva roky, mají být pomíjeni, a došlo by k tak unáhlenému důsledku, že by muži zanedbávali právě to dílo, které jim bylo po léta stavěno před oči — dílo ve městech — a starým mužům by nebyla věnována žádná, nebo jen velmi malá, pozornost při radě, nýbrž by hlásali lidu věci, které se rozhodli mu podat, to samo o sobě vydává svědectví o nebezpečnosti těchto mužů, mají-li jim být svěřeno tak veliké a podivuhodné dílo.“

„Kristus není mrtev. Nikdy nedopustí, aby jeho dílo bylo vykonáváno tímto podivným způsobem. Ponechte knihy beze změny. Je-li nějaká změna nezbytná, Bůh zajistí, aby v této změně byl soulad, avšak když bylo lidem svěřeno poselství spolu s velkou odpovědností, kterou to zahrnuje, [Bůh] vyžaduje věrnost, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Starší Daniells i Prescott oba potřebují znovubrázení. Vkradlo se sem cizí dílo a není v souladu s dílem, které Kristus přišel vykonat na tento svět; a všichni, kdo jsou skutečně obrázení, budou konat skutky Kristovy.“

„Všichni máme konat dílo, které oslaví Otce. Dospěli jsme ke krizi — buď se již v tomto přípravném čase přizpůsobit charakteru Ježíše Krista, anebo se o to nepokoušet. Starší Daniellsi, nemáte se cítit oprávněně dávat za podobných okolností svůj hlas tak hlasitě slyšet, jak jste to činil. A pamatujte, že předseda sdružení není vládcem. Pracuje ve spojení s moudrými muži, kteří zastávají postavení předsedů a které Bůh přijal. Nemá volnost zasahovat do spisů v tištěných knihách, pocházejících z per těch, které Bůh přijal. Tito již nemají vládnout, neprojevují-li méně panovačné, ovládající moci. Krize přišla, neboť Bůh bude zneuctěn.“

„Jak Pán pohlíží na neobdělaná města? Kristus je v nebi. Nyní má zaznít toto uznání: ‚Není žádná královská vláda. A nyní je krizí tohoto světa. Nyní jsem tou Mocí, která může zachránit nebo zničit. Nyní je čas, kdy je osud všech v Mých rukou. Dal jsem svůj život, abych zachránil svět. A ‚já, budu-li vyvýšen‘, spásná milost, kterou udělím, prokáže, že všichni, kdo budou utvářeni podle božské podobnosti a budou jedno se Mnou, budou pracovat tak, jak pracuji Já, mocí své vykupující milosti.‘ Kdokoli chce, [ať] se spojí se svými bratřími, aby vykonali dílo, které jim bylo svěřeno, když stojí na odpovědných místech pod radou, kterou dává Pán, a ať co nejupřímněji usilují pracovat v naprostém souladu s Tím, který tak miloval svět, že dal svůj život jako plnou oběť za záchranu světa. Promlouvám k našim kazatelům, aby když vstupují do

díla v našich městech, provázela službu slova klidná posvátnost. Nemůžeme učinit náležitý dojem na mysl lidí, jestliže my...“

„Opisuji ze svého deníku. Pravdu, jaká je v Ježíši — mluvte o ní, modlete se o ni, věřte každému slovu v její prostotě. Co byste získali, kdyby byly omyly předloženy mužům, kteří odstoupili od víry a dali sluch svůdným duchům, mužům, kteří ještě nedávno byli s námi ve víře? Postavíte se na stranu ďábla? Zaměřte svou pozornost na neobdělaná pole. Před námi je dílo pro celý svět. Byla mi dána zjevení týkající se Johna Kellogga.“

„Velmi přitažlivá osobnost ztělesňovala myšlenky zdánlivě přesvědčivých argumentů, které předkládala, totiž názory odlišné od pravé biblické pravdy. A ti, kdo lačněli a žíznil po něčem novém, předkládali myšlenky [natolik zdánlivě přesvědčivé], že starší Prescott byl ve velikém nebezpečí. Starší Daniells byl ve velikém nebezpečí, že bude zachvácen bludem, že kdyby tyto názory mohly být hlášány všude, bylo by to jako nový svět.“

„Ano, bylo by tomu tak, avšak zatímco jejich mysl byla takto zaujata, bylo mi ukázáno, že bratr Daniells a bratr Prescott vplétají do své zkušenosti city se zdáním duchovnosti [spiritualismu] a vedou náš lid k líbivým citům, které by, kdyby to bylo možné, oklamaly i samotné vyvolené. Musím svým perem zaznamenat [skutečnost], že tito bratři by v těchto svých klamných představách spatřovali nedostatky, které by uváděly pravdu do nejistoty; a [přece] by se [přitom] stavěli do popředí, jako [by měli] velké duchovní rozlišování. Nyní jim mám říci [toto]: když mi byla tato věc ukázána, když starší Daniells pozvedal svůj hlas jako polnici při obhajobě svých názorů o ‚Denní oběti‘, byly mi představeny následné důsledky. Náš lid upadal do zmatku. Viděla jsem výsledek a tehdy mi byla dána varování, že jestliže starší Daniells bez ohledu na následky bude takto ovlivněn a dopustí, aby uvěřil, že je pod Boží inspirací, bude mezi našimi řadami všude zasévána skepse a ocitneme se tam, kde bude satan šířit svá poselství. Do lidských myslí bude zasévána pevně zakořeněná nevíra a skepse a místo pravdy vyrostou podivné úrody zla.“ Manuscript Releases, svazek 20, 17–22.

Dějiny druhé generace ukazují stupňování vzpoury. Spiritualismus, znázorněný Ezechielovými komnatami obrazů, ilustruje, že „bratr Daniells a bratr Prescott vplétali do své zkušenosti názory se spiritualistickým zabarvením a přiváděli náš lid k líbivým myšlenkám, které by, kdyby to bylo možné, svedly i samotné vyvolené.“ Spiritualismus spojený s falešným pohledem na „každodenní“ je symbolem toho, co by, kdyby to bylo možné, svedlo i samotné vyvolené. Spojuje spiritualismus panteismu, který prosazoval Kellogg, s úsilím Prescottta a Danielse vymezit „každodenní“ jako Kristovu službu ve svatyni.

Vyzývá je, aby ponechali knihy na pokoji; tím reagovala na snahu Prescottta a Danielse přepsat knihu Uriáše Smithe Daniel and the Revelation, aby z ní odstranili jeho učení, které ztotožňovalo „the daily“ právě tak, jak je ztotožňoval Miller. Historičtí revizionisté z Laodiceje, které Izajáš označuje jako „the learned“, vykonali mezi nevzdělanými adventisty pozoruhodné dílo, neboť zkreslili svědectví dějin, aby přivedli ty, kdo mají svědivé uši a povrchní návyky ve studiu, k domněnce, že otázka „the daily“ je nepodstatná a že se Miller v této věci mýlil. Toto revizní dílo je součástí smetí, které bylo Millerovi ukázáno a které mělo být smeteno mužem se smetákem na nečistoty v době, kdy se opakuje zjevení Boží moci v Půlnočním volání.

V příštím článku budeme pokračovat v našem pojednání o druhé generaci laodicejského adventismu.

Poselství „Jdi vpřed“ je třeba stále slyšet a respektovat. Rozmanité okolnosti, které se v našem světě odehrávají, vyžadují práci, jež odpoví na tento zvláštní vývoj. Pán potřebuje muže, kteří jsou duchovně bystří a jasnozřiví, muže vedené Duchem svatým, kteří nepochybně přijímají manu čerstvou z nebe. Myslím takových lidí zazářících Boží slovo světlem a odhaluje jim více než kdy dříve bezpečnou stezku. Duch svatý působí na mysl i srdce. Nastal čas, kdy je skrze Boží posly svitek rozvíjen před světem. Učitelé v našich školách by nikdy neměli být svázováni tím, že se jim říká, že mají učit pouze to, co bylo vyučováno dosud. Pryč s těmito omezeními. Je zde Bůh, který dává poselství, jež má Jeho lid hlásat. Ať se žádný kazatel necítí být spoután ani poměřován lidským měřítkem. Evangelium musí být naplněno v souladu s poselstvími, která Bůh posílá. To, co Bůh dnes dává svým služebníkům, aby hlásali, by snad před dvaceti lety nebylo přítomnou pravdou, avšak pro tuto dobu je to Boží poselství.“ The 1888 Materials, 133.